

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 88/2014-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a zo sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť P. U. a P. U., obidvoch zastúpených advokátom JUDr. Markom Ďuranom, Boženy Němcovej 4, Nitra, ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 110/2006, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. U. a P. U. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 110/2006 **p o r u š e n é b o l o .**

2. P. U. a P. U. **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie každému v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré **j e** Okresný súd Nové Zámky povinný zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. P. U. a P. U. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov), ktorú je Okresný súd Nové Zámky povinný vyplatiť na účet ich advokáta JUDr. Mareka Ďuranu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 88/2014-13 z 5. marca 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť P. U. a P. U. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 110/2006.

2. Zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu 28. októbra 2013, ako aj z jej príloh vyplynulo, že predmetom konania pred okresným súdom je určenie neplatnosti osvedčenia o vydržaní a určenie vlastníckeho práva, pričom sťažovatelia vystupujú ako žalovaný v 43. a žalovaný 44. rade. V predmetnom konaní sa žalobcovia domáhajú, aby súd určil, že osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva k viacerým nehnuteľnostiam v katastrálnom území..., ktoré vydržala obec... vo forme notárskych zápisníc, je neplatné, a zároveň žiadajú, aby súd určil ich vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Konanie na súde začalo podaním žaloby 28. júla 2005, pričom podaním z 20. decembra 2006 došlo zo strany žalobcov k späťvzatiu žaloby v časti týkajúcej sa žalovaných v 2. až 56. rade. Podľa tvrdení sťažovateľov však okresný súd žalovaných v 2. až 56. rade o späťvzatií žaloby proti nim neupovedomil, späťvzatie návrhu im nezaslal na vyjadrenie a ani nerozhodol o zastavení konania. V ďalšom šesťročnom období nebol zo strany okresného súdu vykonaný proti

žalovaným v 2. až 56. rade žiadny procesný úkon. Rozsudkom zo 6. mája 2009 rozhodol okresný súd vo veci samej v neprospech žalovaných, pričom mylne uviedol, že proti žalovaným v 2. až 56. rade bolo konanie zastavené. Na odvolanie žalovaného v 1. rade Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 7 Co 97/2010-670 z 31. augusta 2012 zrušil rozsudok okresného súdu pre závažné procesné pochybenie spočívajúce v tom, že okresný súd rozsudkom rozhodol bez toho, aby sa vysporiadal so späťvzatím žaloby, čím účastníkom odňal možnosť konať pred súdom.

3. Podľa tvrdení sťažovateľov okresný súd následne uznesením z 25. januára 2013 rozhodol tak, že nepripustil späťvzatie žaloby vo vzťahu k žalovaným v 2. až 56. rade, čím napravil procesné pochybenie ešte z roku 2006. Zároveň však sťažovatelia zvýraznili, že od januára 2013 okresný súd vo vzťahu k nim nevykonal žiadny ďalší úkon, uznesenie o nepripustení späťvzatia nie je právoplatné a právna neistota na ich strane trvá naďalej. Sťažovatelia v ďalšom poukázali aj na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 194/2013-71 zo 6. júna 2013, ktorým ústavný súd rozhodol na základe sťažnosti iných sťažovateľov o porušení ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v totožnom konaní okresného súdu.

4. V petite sťažnosti sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v predmetnom konaní bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ďalej žiadajú, aby im ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie každému v sume 3 000 € a náhradu trov konania spolu v sume 331,13 €. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnili dlhotrvajúcim pocitom neistoty a nespravodlivosti, ktoré im svojím konaním takmer 8 rokov spôsobuje okresný súd.

II.

5. Ústavný súd vyzval okresný súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril, oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní, a pripojil spis sp. zn. 4 C 110/2006. Okresný súd v liste doručenom 30. apríla 2014 k priebehu konania uviedol:

„Vo veci vedenej na tunajšom súde pod spisovou značkou 4C 110/06 sa navrhovatelia v 1.-7. rade návrhom doručeným 28.07.2005 na OS Nitra domáhali voči odporcom v 1. až 56. rade určenia, že osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva sú neplatné a určenie, že im prináležal spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam... Spolu s týmto návrhom podávali návrh na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorom rozhodol Okresný súd Nitra dňa 09.09.2005. Po podaní odvolania voči tomuto uzneseniu zo strany navrhovateľov dňom 04.10.2005 a následnom vznesení námietok zaujatosti, uznesením Krajského súdu Nitra 8NcC 9/06 - 279 zo dňa 20.03.2006 boli sudcovia OS Nitra vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci a vec bola prikázaná na konanie Okresnému súdu Nové Zámky...

Úpravou zo dňa 11.09.2006 sudkyňa uložila predložiť spis na Krajský súd Nitra za účelom rozhodovania o podanom odvolaní voči predbežnému opatreniu. KS Nitra spis prevzal 19.09.2006 a po rozhodnutí o predmetnom predbežnom opatrení spis vrátil nášmu súdu dňa 26.06.2007. V priebehu odvolacieho konania zástupca navrhovateľov doručil na súd 20.12.2006 podanie, ktorým návrh vo veci samej voči odporcom v 2. až 56. rade zobral späť...

Úpravou zo dňa 27.03.2009 bol určený termín pojednávania na 06.05.2009, kedy bol vynesенý rozsudok, voči ktorému odporca podal odvolanie...

Úpravou zo dňa 13.07.2010 bol spis predložený odvolaciemu súdu, ktorý po rozhodnutí o podanom odvolaní spis vrátil na ďalšie konanie dňa 21.12.2012. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia zrušujúceho uznesenia ako aj predchádzajúcich podaní odporcov, konajúca sudkyňa dňa 25.01.2013 vydala uznesenie, ktorým nepripustila späťvzatie návrhu vo vzťahu k odporcom v 2. až 56. rade. Voči tomuto uzneseniu doručili navrhovatelia dňa 11.2.2013 odvolanie...

Úpravou zo dňa 08.10.2013 bol spis predložený na Krajský súd Nitra, ktorý uznesením 7Co 276/13-770 zo dňa 30.12.2013 napadnuté uznesenie zmenil tak, že konanie voči odporcom v 2. až 56. rade zastavil...“

K prijatej sťažnosti sťažovateľov okresný súd bližšie uviedol:

„Vychádzajúc z vyššie uvedeného mám za to, že všetky úkony vykonávané zo strany tunajšieho súdu v predmetnej veci boli vykonávané plynule, bez prieťahov... Pravdou je, že tunajšia sudkyňa späťvzatie návrhu voči odporcom prehliadla. Toto späťvzatie návrhu bolo doručované do spisu v čase odvolacieho konania, keď sa spis nachádzal na Krajskom súde Nitra.... Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že nárok sťažovateľov napriek nálezu ústavného súdu sp. zn. IV ÚS 194/13-71 na priznanie finančného zadošťačenia nie je daný, nakoľko títo v žiadnom smere neutrpeli ujmu na svojich právach. Od vydania citovaného nálezu všetky úkony v predmetnej veci boli vykonávané promptne, plynule, bez akýchkoľvek prieťahov.“

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení zároveň súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

6. Na výzvu ústavného súdu k vhodnosti ústneho pojednávania právny zástupca sťažovateľov v prípise doručenom 28. apríla 2014 uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

7. Po posúdení obsahu súdneho spisu v právnej veci sťažovateľov, sťažnosti a vyjadrenia k nej dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu k záveru, že sťažnosť je dôvodná.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

9. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota.“ (II. ÚS 26/95). Je však prirodzené a ústavný súd to už vo svojej judikatúre zdôraznil, že každé namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, pričom tri základné kritériá sú zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (napr. I. ÚS 3/00 alebo I. ÚS 7/02). Medzi kritériá, na ktoré ústavný súd tiež prihliada pri svojom rozhodovaní, patrí aj predmet sporu v posudzovanom konaní a význam konania pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02 alebo II. ÚS 32/02).

10. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo základom skúmania ústavného súdu, či postupom okresného súdu v predmetnom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu vyplývajú podstatné časové súvislosti, pričom tieto aj podľa zistení ústavného súdu zodpovedajú obsahu vyžiadaného súdneho spisu.

11. Po posúdení obsahu spisu v právnej veci sťažovateľov z hľadiska základných kritérií, na ktoré sa prihliada, ústavný súd konštatuje:

- Pokiaľ ide o zložitosť veci (právnú a skutkovú), ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o žalobe o určenie neplatnosti právneho úkonu a o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam patrí do štandardnej agendy všeobecných súdov a bez ďalšieho ho nemožno hodnotiť ako právne ani skutkovo osobitne zložité. V okolnostiach danej veci, najmä vzhľadom na veľký počet účastníkov konania na strane navrhovateľov, ako aj odporcov ústavný súd pripúšťa určitú mieru skutkovej zložitosti, čo však okresný súd nezbavuje zodpovednosti za stav napadnutého konania, v akom sa nachádzalo v čase podania sťažnosti sťažovateľov.

- Pri hodnotení správania sťažovateľov ako účastníkov konania ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by mohli byť zohľadnené v ich neprospech pri posudzovaní dĺžky konania. Naopak, sťažovatelia sami iniciatívne predložili svoje vyjadrenie k návrhu na začatie konania, a toto doručili 28. decembra 2005 vtedy ešte konajúcemu Okresnému súdu Nitra. Na žiadne okolnosti pričítateľné z hľadiska dĺžky konania na ťarchu sťažovateľov napokon nepoukázal ani predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti.

- Pokiaľ ide o postup okresného súdu v predmetnom konaní, možno konštatovať, že tento síce postupoval plynulo, avšak podľa názoru ústavného súdu zároveň nesústredene a neefektívne. Neefektívnosť a nesústredenosť postupu okresného súdu v napadnutom konaní vyplýva zo závažného procesného pochybenia, ktorého sa okresný súd dopustil tým, že nerozhodol o späťvzatí návrhu na začatie konania z 20. decembra 2006 proti odporcom v 2. až 56. rade, pričom v odôvodnení rozsudku zo 6. mája 2009 v rozpore so skutočnosťou konštatoval, že o uvedenom späťvzatí bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu č. k. 9 Co/245/2006-363 zo 14. marca 2007. V skutočnosti týmto uznesením krajského súdu bolo rozhodnuté iba o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia proti uvedeným odporcom (vrátane sťažovateľov), a nie o späťvzatí návrhu vo veci samej. V dôsledku tohto procesného pochybenia okresný súd v ďalšom priebehu nekonal so sťažovateľmi ako s účastníkmi napadnutého konania.

K odstráneniu uvedeného procesného pochybenia došlo až po uznesení krajského súdu č. k. 7 Co/97/2010-670 z 31. augusta 2012, ktorým v rámci odvolacieho konania bol

zrušený rozsudok okresného súdu zo 6. mája 2009. V odôvodnení predmetného zrušujúceho uznesenia krajského súdu je okrem iného uvedené:

„Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní odporcu v 1. rade dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa svojim postupom v konaní dopustil závažného procesného pochybenia, pre ktoré je potrebné napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa vo veci samej rozhodol bez toho, aby sa vysporiadal so späťvzatím návrhu na začatie konania vo veci samej zo strany navrhovateľov voči odporcom v 2. až 56. rade (č. l. 346 spisu), o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté. V tomto smere odvolací súd považuje za nesprávne konštatovanie súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že o späťvzatie návrhu na začatie konania voči odporcom v 2. až 56. rade bolo rozhodnuté Krajským súdom v Nitre uznesením č. k. 9 Co/245/2006-363 zo dňa 14. 03. 2007 a konanie voči nim bolo zastavené. Krajský súd v Nitre predmetným rozhodnutím rozhodol iba o späťvzatie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia voči odporcom v 2. až 56. rade, a nie aj o späťvzatie návrhu vo veci samej. S poukazom na uvedené, keďže súd prvého stupňa doteraz nerozhodol o späťvzatie návrhu navrhovateľov voči odporcom v 2. až 56. rade, mal s nimi ďalej konať ako s účastníkmi a ak tak neurobil, odňal im možnosť konať pred súdom, čo je dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 OSP. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní odporcu v 1. rade nemohol neprihliadnuť na uvedenú vadu konania pred súdom prvého stupňa, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, keďže odporcovia v 2. až 56. rade sú osoby, ktoré od odporcu v 1. rade nadobudli vlastnícke práva k sporným pozemkom a tieto zastavali rodinnými domami.

Povinnosťou súdu prvého stupňa po zrušení a vrátení veci bude najskôr rozhodnúť o pripustení či nepripustení späťvzatia návrhu vo veci samej (o určenie neplatnosti osvedčení) navrhovateľmi zo dňa 20. 12. 2006 voči odporcom v 2. až 56. rade postupom podľa § 96 ods. 1 až 3 OSP.“

12. Okresný súd v nadväznosti na toto uznesenie krajského súdu uznesením z 25. januára 2013 rozhodol, že nepripúšťa späťvzatie návrhu vo vzťahu k odporcom v 2. až 56. rade a zamietá návrh na zastavenie konania v tejto časti. Až týmto uznesením

došlo k napraveniu procesného pochybenia okresného súdu, ktorý v nadväznosti na to začal opätovne konať s odporcami v 2. až 56. rade, teda aj so sťažovateľmi ako s účastníkmi konania. Na odvolanie navrhovateľov proti tomuto uzneseniu okresného súdu krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 276/2013 z 30. decembra 2013 toto zmenil tak, že konanie proti odporcom v 2. až 56. rade (teda aj proti sťažovateľom) zastavil. Týmto uznesením krajského súdu bolo právoplatne skončené konanie vo veci samej aj vo vzťahu k sťažovateľom, pričom úlohou súdu prvého stupňa bude ešte rozhodnúť o trovách konania vo vzťahu medzi navrhovateľmi a odporcami v 2. až 56. rade.

13. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane poukazuje na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09). V nadväznosti na uvedené ústavný súd vyslovuje názor, že aj napriek určitej skutkovej zložitosti konania spočívajúcej vo veľkom počte jeho účastníkov nie je ústavnoprávne akceptovateľné, že napadnuté konanie nebolo ku dňu podania sťažnosti právoplatne skončené vo vzťahu k sťažovateľom ani po viac než 8 rokoch od jeho začatia (m. m. IV. ÚS 155/09, IV. ÚS 82/2010, IV. ÚS 486/2011). Na tomto závere nič nemení ani fakt, že okresný súd so sťažovateľmi (ako aj s ďalšími odporcami v 2. až 56. rade) dlhšiu dobu nekonal, pretože sa nesprávne domnieval, že konanie vo vzťahu k nim bolo zastavené skorším uznesením krajského súdu.

14. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 110/2006 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Obhajoba okresného súdu, v zmysle ktorej sťažovatelia neutrpeli žiadnu ujmu na svojich právach, je ústavno-právne bezpredmetná a nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť okresného súdu za zistené zbytočné prietahy. Sťažovatelia totiž boli osobami, ktoré nadobudli vlastnícke právo k sporným pozemkom od odporcu v 1. rade (obec...). Sťažovatelia sa teda dôvodne cítili a nachádzali v stave právnej neistoty, keďže rozhodnutie o návrhu navrhovateľov mohlo mať dopad na ich právne a majetkové postavenie. Táto právna

neistota bola odstránená až zmeňujúcim uznesením krajského súdu z 30. decembra 2013 (teda po podaní sťažnosti sťažovateľov ústavnému súdu), ktorým bolo konanie aj vo vzťahu k nim zastavené. Ústavný súd preto túto obranu okresného súdu neakceptoval.

15. Z uvedených dôvodov ústavný súd výrokom tohto nálezu vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

16. Sťažovatelia v sťažnosti uplatnili aj svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému v sume 3 000 €. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie ústavný súd spravidla prizná vtedy, keď následky porušenia práv sťažovateľa (zbytočné prietahy v konaní) už nemožno napraviť či odstrániť (napr. III. ÚS 17/02, I. ÚS 97/09). Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ním samým, ako aj Európskym súdom pre ľudské práva, podľa ktorých sa spravodlivé finančné zadosťučinenie priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd v zhode so svojím skorším nálezom sp. zn. IV. ÚS 194/2013 považoval v tomto prípade za primerané priznať každému zo sťažovateľov sumu po 3 000 €, pričom táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku posudzovaného konania s prihliadnutím na jeho predmet a význam pre sťažovateľov, dĺžku zbytočných prietahov v konaní, zodpovednosť okresného súdu, a napokon s tým spojenú ujmu sťažovateľov.

17. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré sťažovateľom vznikli v konaní pred ústavným súdom. S poukazom na § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov ústavný súd priznal sťažovateľom náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov), a to za 2 úkony právnej pomoci po 130,16 €, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť,

2 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 7,81 € a 20 % DPH v sume 55,19 €, ktoré zaviazal okresný súd zaplatiť na účet ich právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku). Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014